

Csöndkiáltó

Lombtömör csönd.

Jöjj közelébb!

A réseken át
hangok, eleven mozgás,
felemelt levél-páncélkák
alatt kacag a szél!

Harcban a csönd
arany nyilasai:
zuhog,
egyre csak zuhog
a fény!

Sorstárs-példák:

Ciolkovszkij,
Edison,
Beethoven
adatok hitet, erőt,
győzzem
pacsirtatúzzel az időt —,
el ne hallgassak én!

Kik ismernek minket?

Szájmozgásokon tűnődve,
szavakon:

gondolat-utakon,
a csöndsvivatagban
szív-agyarak közt menetelve
védtelenek vagyunk nagyon!

Hűséggé szegődött erők
táplálják benső tüzeink:
Ember-közi szeretet hitét.

Arcunkon

féltékeny szomorúság,
mert nem lehet,
elégé sohasem lehet
megszolgálni a hitet,
amiért élünk érdemes.

Versekről

A verset élni kell!

azzal a túzzel
amely eleitől fogva
létrehozza a költészetet.
Én tudom
a csönd méhe
milyen hangokkal terhes;
ismerem
a szó-születések kínját,
öröm-csodáját.

A csöndről írni
senkinek nincs
annyi joga, mint nekem.
El-eltűnődöm:
kihez képest nagyobb
bennem a csönd?
Ilyenkor mindig egy képet
látok: a PACSIRTASZÍVŰ
dzsidával átszúrva...
Föld-fülében mindörökre
lópata' döng.
Az ELMONDHATATLANT
érezed a csöndben? —
Hallgatózz!

Műszakkezdők

Fénytüskés hajnalokon
untig ismételt
gesztusokkal
lendületet visznek a napba,
makacsul nekifeszülve
homlokuk verejtékének.

Ars poetica

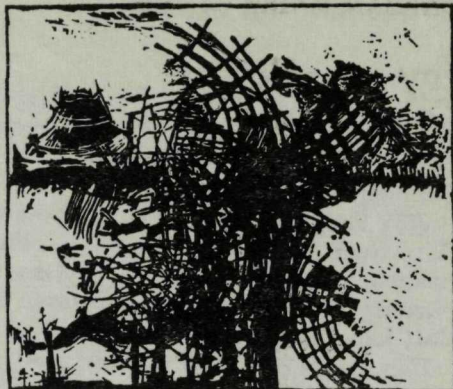
Itt szép
szavaknál mindig
többet vár a nép.
Írni csak úgy érdemes,
ha a tételen
túlnő a tét.

Elválás

Indulatvillámok tüze
szörnyeket teremt és kiolt
tudatomnak holt tájain.
Egy pillanat, s — igaz se volt.

Kell legyen annyi tisztelet,
ha nem egymás — magunk iránt —
Emberségünk zálogául
elviselni azt, aki bánt.

DUDÁS SÁNDOR — ez a „csönd-kiáltó” fiatal nyomdász-könyvkötő poéta — akitől az elmúlt években már közöltünk néhány szép verset —, a Teljes Csend Világában él. Fülében még sohasem vert visszhangot a körülöttünk kavargó-lüktető élet robaja és zenéje, se a vizek csobbanása. Nem hallja se a szelek és fák suhogását, se a madarak énekét, se az aszszonyok-lányok-gyerekek sírását-kacagását, és az élő emberi szó, érdes zengő férfibeszéd csodáját is kénytelen embertársai ajkáról leolvasni. És mégis, ez a küzdő-vajúdo, Teljeségért viaskodó fiatal munkásember tollat vett a kezébe, hogy némán is elmondja, elkiáltsa és énekelje mindazt, amit rendkívül érzékeny, kifinomult belső hallásával — a szemével és szellemével — az élet rezgéseiből, a Fény, az Árnyak, a Képek, a Mozgás és a Hangok Vilá-

gából érzedel, „m e g h a l l”, hogy értő, remek-gyönyörű versekben és tollrajzokban megvallja azokat az érzelmeket és gondolatokat, vágyakat, keserveket és örömeket, amelyek a Hangok Tartományából kirekedt emberek életét és a Hallók életét m e g k ü l ö n b ö z t e t i k és mégis — a humánumban és a közös egy-emberi-sorsban-világban — összekötik és ö s s z e h a n g o l j á k .

Úgy vélem, hogy Dudás Sándor, ez a nagyon tehetséges, nem mindennapi habitussal megáldott fiatal költő abban a hitben és tudatban szólhat úgy önmaga, mint sorstársai nevében, hogy sajátos, eredeti indulataival és harmóniakeresésével egész emberi-költői világgépünket gazdagabbá, teljesebbé teheti.

Kérem, olvassák őt szeretettel és tisztelettel.

CSEPELI SZABÓ BÉLA